FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 10 juli 1997 *

I mål T-38/96,

Guérin automobiles, bolag bildat enligt fransk rätt som sedermera har försatts i konkurs, Alençon (Frankrike), företrätt av advokaten Jean-Claude Fourgoux, Paris och Bryssel, delgivningsadress: Advokatbyrån Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av Francisco Enrique González Díaz, rättstjänsten, och Guy Charrier, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, båda i egenskap av ombud, därefter av juridiske rådgivaren Giuliano Marenco och Guy Charrier, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om dels fastställelse av att kommissionen har underlåtit att rikta meddelande om anmärkningar mot bolaget Nissan France, dels ersättning för den skada som sökanden har lidit på grund av denna underlåtenhet,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden C. W. Bellamy samt domarna C. P. Briët och A. Kalogeropoulos,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 20 november 1996,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

1 Sökanden, vars verksamhet bestod i att köpa och sälja motorfordon, försattes i konkurs genom beslut av Tribunal de commerce d'Alençon den 22 maj 1995.

2 Sökanden hade tidigare, den 27 maj 1994, framställt ett klagomål till kommissionen mot Nissan France SA, som importerar fordon av märket Nissan och som är den japanske tillverkarens dotterbolag (nedan kallat Nissan France).

3 Sökanden uppgav i detta klagomål att den hade varit återförsäljare för Nissan France som i början av år 1991 ensidigt sade upp återförsäljaravtalet med verkan från början av år 1992. Nissan France hade efter denna uppsägning "fortsatt att tillämpa sitt ensamåterförsäljarsystem och därigenom nekat Guérin all ersättning, på ett diskriminerande sätt gynnat en annan återförsäljare samt flera gånger vägrat att sälja till Guérin". Sökanden ifrågasatte vidare om det standardavtal avseende ensamrätt till återförsäljning som användes av Nissan France var förenligt med kommissionens förordning (EEG) nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT L 15, s. 16). Sökanden, som hävdade att avtalets verkningar hindrade att avtalet omfattades av artikel 85.3 i fördraget, angav att den "[förlitade] sig på kommissionen, som [var] behörig att uttala sig om Nissans verksamhet, eftersom denna enligt artikel 10 i förordning nr 123/85 [kunde] förklara att undantaget inte [skulle] tillämpas". Sökanden påtalade i detta sammanhang åtskilliga klausuler i standardavtalet och därav föranledd praxis, som tillämpades av Nissan France, och förklarade att den grundade sitt klagomål på att artikel 85.1 i fördraget hade överträtts.

4 Kommissionen översände genom skrivelse av den 30 juni 1994 en kopia av ovannämnda klagomål till Nissan France och anmodade bolaget att ta ställning till de anförda omständigheterna. Kommissionen underrättade samma dag sökanden om denna åtgärd. Två månader senare skickade Nissan France sitt svar till kommissionen, som i september 1994 underrättade sökanden om detsamma.

5 Genom skrivelse av den 21 februari 1995 meddelade sökanden kommissionen sina synpunkter på svaren från Nissan France. Sökanden ansåg särskilt att "redan jämförelsen mellan bevisuppgifterna som Guérin automobiles hade gjort till stöd för klagomålet, granskningen av de två avtalsversionerna och Nissans svar skulle göra det möjligt för kommissionen att lämna ett meddelande om anmärkningar".

Sökanden förklarade, efter att i detalj ha kommenterat svaren från Nissan France, att den på nytt begärde att kommissionen skulle lämna Nissan ett meddelande om de anmärkningar som klart framgick vid en granskning av ärendet.

6 Denna skrivelse lämnades obesvarad.

7 Den 17 oktober 1995 väckte sökanden talan och yrkade dels med stöd av artikel 175 i EG-fördraget fastställelse av att kommissionen har underlåtit att vidta åtgärder, dels med stöd av artikel 215 i fördraget att kommissionen skulle förpliktas att ersätta den skada som sökanden har lidit genom nämnda underlåtenhet.

8 Genom beslut av den 11 mars 1996 i mål T-195/95, Guérin automobiles mot kommissionen (REG 1996, s. II-171) avvisade förstainstansrätten talan i den del den avsåg fastställelse av att kommissionen hade underlåtit att vidta åtgärder. Invändningen om rättegångshinder skulle — såvitt avsåg skadeståndsyrkandet — prövas i samband med att målet avgjordes slutligt.

9 Genom förstainstansrättens dom av den 6 maj 1997 i mål T-195/95 (REG 1997, s. II-679) avvisades skadeståndsyrkandet.

10 Den 2 januari 1996 skickade sökanden en ny skrivelse till kommissionen och anmodade denna att vidta åtgärder, varvid det avsågs att anmärkningar skulle riktas till Nissan France. Denna skrivelse lämnades obesvarad.

11 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 mars 1996 väckte sökanden denna talan.

12 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan föregående bevisupptagning.

13 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens muntliga frågor vid det offentliga sammanträde som ägde rum den 20 november 1996 inför en avdelning som var sammansatt av ordföranden C. W. Bellamy samt domarna H. Kirschner, C. P. Briët, A. Kalogeropoulos och A. Potocki. Under sammanträdet tilläts parterna att inge en skrivelse som kommissionen hade skickat till sökanden den 25 juli 1996, enligt artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268, nedan kallad förordning nr 99/63), sökandens svar på denna skrivelse från den 29 augusti 1996 samt domen från Tribunal de commerce de Versailles i ett mål där sökanden hade väckt talan mot Nissan France den 22 oktober 1992.

14 Efter domaren Kirschners bortgång den 6 februari 1997 deltog de tre domare som har undertecknat denna dom i överläggningen, i enlighet med artikel 32.1 i rättegångsreglerna.

Parternas yrkanden

15 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— fastställa att kommissionen har underlåtit att vidta åtgärder, och

— med stöd av artikel 215 i fördraget fastställa att kommissionen därigenom har ådragit sig ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar gentemot sökanden, och till denna skall utge skadestånd med ett belopp av 1 660 912 FRF, eller 237 273 ecu.

16 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa eller, i andra hand, ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Yrkandet om fastställelse av att kommissionen har underlåtit att vidta åtgärder

Parternas argument

17 Sökanden anser att kommissionens svarsinlaga i mål T-195/95 bekräftar kommissionens ovilja att avsluta detta ärende och ta ställning, vilket skulle göra det möjligt för sökanden — som har drabbats av den överträdelse som hänför sig till avtalet, vilket har gjorts gällande mot sökanden vid de nationella domstolarna — att lättare få ett erkännande av sina rättigheter.

18 Enligt kommissionen följer av fast rättspraxis att den inte är skyldig att utreda, och än mindre att skicka meddelande om anmärkningar för att i förekommande fall konstatera att artiklarna 85 och 86 i fördraget har överträtts, eftersom den inte har exklusiv behörighet. Sökandens skrivelse av den 2 januari 1996, i vilken det inte begärs att det skall meddelas ett beslut om avslag på klagomålet och inte heller att det skall tas ställning till detta, skulle under dessa omständigheter inte kunna anses uppfylla de villkor som uppställs i artikel 175 i fördraget. Kommissionen har dragit slutsatsen att denna passivitetstalan inte kan tas upp till sakprövning, mot bakgrund av att det inte har framställts någon giltig anmodan, vilket är ett nödvändigt villkor för att talan skall kunna väckas med stöd av artikel 175 i fördraget.

19 Sökanden har svarat att anmodan att vidta åtgärder som skickades till kommissionen inte är underkastad något formkrav. Det räcker att denna anmodan är tillräckligt klar och precis.

20 Det skulle i artikel 175 inte uppställas något krav på att klaganden skall begära att kommissionen avslår klagomålet. Det vore orimligt att kräva att klaganden uttrycker sin misströstan genom att begära att institutionen fattar ett beslut som går klaganden emot.

21 Den rättspraxis som kommissionen har nämnt, enligt vilken denna inte skulle vara skyldig att utreda ett klagomål, skulle i själva verket vara mycket mer subtil och skulle endast innebära att kommissionen förbehålls en möjlighet att, i fråga om ett konkret gemenskapsintresse, bestämma ärendenas prioritetsordning.

22 Enligt sökanden har de nationella domstolarna inte någon behörighet inom ramen för artikel 85.3 och kommissionen har exklusiv behörighet. Det skulle redan vid upprepade tillfällen ha ansetts att myndighetens arbetsbörda inte är en ursäkt för att inte skydda de enskildas intressen som är skyddade enligt fördraget.

Förstainstansrättens bedömning

23 Inledningsvis finns det anledning att klargöra syftet med denna passivitetstalan. Ansökan syftar till att få fastställt att kommissionen har underlåtit att vidta åtgärder, varvid underlåtenheten förklaras genom hänvisning (punkt 14 i ansökan) till den skriftliga anmodan av den 2 januari 1996. I denna begärs endast att det skall skickas ett meddelande om anmärkningar till Nissan France.

24 I detta hänseende finns det anledning att konstatera att det genom artikel 175 i fördraget ges en möjlighet för de i artikeln åsyftade personerna att göra invändningar mot att parlamentet, rådet eller kommissionen underlåter att vidta åtgärder. Dessa personer kan emellertid inte kräva att institutionen i fråga handlar på ett sätt som de själva bestämmer. I synnerhet gäller att institutionen kan vidta åtgärder eller ta ställning genom att anta en annan rättsakt än den som den berörde personen skulle ha önskat eller ansett vara nödvändig (domstolens dom av den 13 juli 1971 i mål 8/71, Deutscher Komponistenverband mot kommissionen, Rec. 1971, s. 705, punkt 2, och av den 24 november 1992 i de förenade målen C-15/91 och C-108/91, Buckl m. fl. mot kommissionen, Rec. 1992, s. I-6061, punkt 17, samt förstainstansrättens beslut av den 12 november 1996 i mål T-47/96, SDDDA mot kommissionen, REG 1996, s. II-1559, punkt 40).

25 Kommissionen skall i ett fall som det förevarande, i vilket ett klagomål har framställts enligt artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1992 — Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 20), inleda en förberedande behandling och insamla uppgifter som gör det möjligt för den att bedöma vilka åtgärder som föranleds av klagomålet. Den skall därefter ta ställning till klagomålet inom skälig tid (se förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-28/90, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, Rec. 1992, s. II-2285, punkt 29). Om klagomålet är välgrundat skall den således inleda förfarandet avseende överträdelser genom att skicka ett meddelande om anmärkningar till det eller de företag som avses med klagomålet. Om det saknas grund för klagomålet skall den enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 skicka klaganden en skrivelse med skälen till det avslag som övervägs samt anmoda klaganden att inkomma med ytterligare skriftliga synpunkter. Efter att dessa synpunkter har inkommit skall kommissionen anta det slutliga beslutet (se förstainstansrättens dom av den 18 maj 1994 i mål T-37/92, BEUC och NCC mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-285, punkt 29, och av den 24 januari 1995 i mål T-74/92, Ladbroke mot kommissionen, REG 1995, s. II-115, punkt 61, samt domstolens dom av den 18 mars 1997 i mål C-282/96 P, Guérin automobiles mot kommissionen, ännu inte publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 36).

26 I detta fall är den tid som har förflutit mellan det att klagomålet ingavs (den 27 maj 1994) och den tidpunkt då anmodan skickades (den 2 januari 1996) tillräckligt lång för att sökanden skall ha haft rätt att kräva att kommissionen tar ställning (se domen i det ovan nämnda målet Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, punkt 29) och, följaktligen, att den åtminstone får ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63.

27 Av detta följer att passivitetstalan kunde tas upp till sakprövning vid den tidpunkt då talan väcktes.

28 Det finns emellertid anledning att undersöka om ett ställningstagande som kommissionen har gjort under rättegången senare kan ha medfört att talan har blivit ändamålslös.

29 Det är i detta hänseende ostridigt att kommissionen den 25 juli 1996 skickade sökanden en skrivelse, vars rubrik innehöll en uttrycklig hänvisning till artikel 6 i förordning nr 99/63. Genom denna skrivelse meddelades klaganden skälen till varför kommissionen avsåg att avslå klagomålet samt utsattes en tidsfrist om en månad inom vilken klaganden kunde inkomma med ytterligare skriftliga synpunkter.

30 Denna skrivelse skall anses utgöra ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63.

31 Av fast rättspraxis framgår att en skrivelse som har riktats till klaganden och som uppfyller villkoren i artikel 6 i förordning nr 99/63 utgör ett ställningstagande i den mening som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget. En sådan skrivelse innebär följaktligen att kommissionens passivitet upphör och att den passivitetstalan som har väckts mot institutionen blir ändamålslös (domstolens dom av den 18 oktober 1979 i mål 125/78, Gema mot kommissionen, Rec. 1979, s. 3173, punkt 21, och den ovan nämnda domen i målet Guérin automobiles mot kommissionen, punkterna 30 och 31).

32 Skrivelsen av den 25 juli 1996 har följaktligen bringat den påstådda underlåtenheten att vidta åtgärder att upphöra, i motsats till den ståndpunkt som sökanden gjorde gällande vid sammanträdet och som innebar att underlåtenheten består till dess att kommissionen har meddelat ett slutligt beslut genom vilket klagomålet avslås.

33 Det finns anledning att understryka att det är först efter det att kommissionen har skickat en skrivelse enligt artikel 6 i förordning nr 99/63, och under förutsättning att klaganden har avgett ytterligare skriftliga synpunkter på denna skrivelse, som det uppkommer en skyldighet för kommissionen att antingen inleda ett förfarande

mot den person som avses med klagomålet, eller fatta ett slutligt beslut genom att avslå detta (den ovan nämnda domen i målet Guérin mot kommissionen, punkt 38).

34 Av det ovan anförda följer att kommissionens skrivelse av den 25 juli 1996, som skickades efter det att talan hade väckts, har medfört att yrkandet om fastställelse av att kommissionen har underlåtit att vidta åtgärder har blivit ändamålslöst. Det saknas följaktligen anledning att döma i denna del av målet (se den ovan nämnda domen i målet Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, punkt 38).

Skadeståndsyrkandet

Parternas argument

35 Sökanden har gjort gällande att kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder medförde att bolaget försattes i konkurs med ett underskott om sammanlagt 1 289 128,10 FRF. Denna situation har förorsakats av förseningen i utgivandet av skadestånd till sökanden och skall således tillskrivas kommissionen och Nissan France solidariskt, varvid den förra alltid skulle kunna ha regressrätt mot den senare. Sökanden har uppgett att förfarandet gällande uppsägningen av återförsäljaravtalet avser ett skadeståndsbelopp om 2 420 676 FRF. Till följd av förseningen i utgivandet av detta skadestånd skall ränta utgå från maj 1994 till den 8 oktober 1995 med ett belopp om 288 060,43 FRF, jämte ett belopp som avser dröjsmålsränta för perioden från den 9 oktober 1995 till dagen då ansökan ingavs, nämligen 84 723,66 FRF, med förbehåll för den ränta som löper till dess att underlåtenheten har undanröjts.

36 Den totala skada som kommissionen skall ersätta skulle följaktligen uppgå till 1 576 188,53 FRF + 84 723,66 FRF = 1 660 912,19 FRF, eller 237 273 ecu.

37 Kommissionen har understrukit att grunderna avseende såväl den påstådda skadans förekomst som uppskattningen av denna inte är tillräckligt klara för att det skall vara möjligt för den att åberopa sina rättigheter. Ansökan uppfyller inte de villkor som uppställs i artikel 19 i domstolens stadga (EG) och i artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler, enligt vilka det krävs att ansökan, utöver tvisteföremålet, bland annat innehåller en "kort framställning av grunderna för talan". För

att dessa bestämmelser skall kunna iakttas är sökanden skyldig att inkomma med tillräckliga uppgifter för att kommissionen skall kunna ta ställning till saken och för att gemenskapsdomstolarna skall kunna utföra sin kontroll.

38 Det är i detta fall enligt kommissionen inte tillräckligt att sökanden grundar sig på rena antaganden genom att åberopa en konkurs, och utan motivering gör kommissionen ansvarig för underskottet i bolaget, samtidigt som ett belopp tilläggs som beräknas proportionellt i förhållande till tiden och som anses motsvara förseningen i utgivandet av det hypotetiska skadestånd som sökanden har uppskattat inom ramen för en uppsägning av ett avtal.

39 Kommissionen har dessutom understrukit att den endast kan komma att ådra sig skadeståndsansvar om det visas att det finns ett orsakssamband mellan skadan — bolaget Guérins automobiles konkurs — och kommissionens påstådda underlåtenhet att vidta åtgärder. Motsvarande bevisning måste föregås av bevisning om kommissionens skadeståndsgrundande handlande och om den påstådda skadan. Det ankommer på sökanden att visa att dessa förutsättningar är uppfyllda, vilket inte har gjorts i detta fall.

40 Kommissionen har tillagt att om en talan som grundas på reglerna om konkurrens är lämplig och nödvändig, är det tillåtet för klaganden att vända sig till den nationella domstol som, enligt principen om decentralisering av dessa reglers tillämpning, är behörig att fatta ett beslut.

Förstainstansrättens bedömning

41 Enligt artikel 19 i domstolens stadga och artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler skall varje ansökan innehålla uppgifter om tvisteföremålet samt en kort framställning av grunderna för talan. Dessa uppgifter skall vara tillräckligt klara och precisa för att göra det möjligt för svaranden att förbereda sitt försvar

och för förstainstansrätten att avgöra talan, i förekommande fall utan några andra uppgifter till stöd för denna. För att säkerställa rättssäkerheten och en god förvaltning av den dömande verksamheten krävs för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning att de faktiska och rättsliga omständigheter som denna grundas på, åtminstone kortfattat, på ett sammanhängande och begripligt sätt framgår av själva ansökans lydelse (se till exempel förstainstansrättens beslut av den 29 november 1993 i mål T-56/92, Koelman mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-1267, punkt 21).

42 För att en ansökan om ersättning för skada som har vållats av en gemenskapsinstitution skall uppfylla dessa krav måste den innehålla uppgifter som gör det möjligt att fastslå vilket handlande sökanden lägger institutionen till last, och skälen till att han anser att det finns ett orsakssamband mellan detta handlande och den skada som han påstår sig ha lidit, samt arten och omfattningen av denna skada (se förstainstansrättens dom av den 18 september 1996 i mål T-387/94, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-961, punkt 107).

43 En ansökan som saknar nödvändig precision skall avvisas, och en överträdelse av artikel 19 i domstolens stadga och av artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler tillhör de rättegångshinder som förstainstansrätten när som helst får beakta på eget initiativ med stöd av artikel 113 i de nämnda rättegångsreglerna (se domen av den 18 september 1996 i det ovan nämnda målet Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, punkt 108).

44 I förevarande fall är det på grundval av ansökan, även då den betraktas i sin helhet, inte möjligt att med den grad av klarhet och precision som krävs påvisa ett orsakssamband mellan kommissionens påstådda underlåtenhet att vidta åtgärder och den skada som sökanden har gjort gällande.

45 Enligt sökanden består skadan huvudsakligen i att bolaget försattes i konkurs den 22 maj 1995 med ett underskott om 1 289 128,10 FRF. Även om det skulle fastställas att det föreligger en sådan underlåtenhet från kommissionens sida mellan den 27 maj 1994 (dagen då klagomålet ingavs), eller den 21 februari 1995 (dagen då

sökanden sände sin sista skrivelse till kommissionen innan bolaget försattes i konkurs), eller den 22 maj 1995 (dagen då sökanden försattes i konkurs), har sökanden dock i sin ansökan inte framlagt någon uppgift som kan förklara i vilken omfattning kommissionen skulle ha varit ansvarig för den skada som har uppskattats till detta belopp. Gemenskapsdomstolarna kan följaktligen inte kontrollera hur en underlåtenhet att vidta åtgärder skulle ha kunnat bidra till att öka underskottet i bolaget Guérin automobiles, och därigenom till bolagets konkurs.

46 Detsamma gäller den skada, som uppgår till 288 060,43 FRF, som sökanden påstår sig ha lidit med anledning av förseningen i utgivandet av det skadestånd som sökanden skulle ha rätt till på grund av att Nissan France sade upp bolagets återförsäljaravtal. Inte heller här framläggs i ansökan någon uppgift som gör det möjligt att finna ett orsakssamband mellan å ena sidan de begärda summorna om 288 060,43 FRF och 84 723,66 FRF och å andra sidan en påstådd underlåtenhet att vidta åtgärder från kommissionens sida.

47 Av detta följer att skadeståndsyrkandet skall avvisas.

Rättegångskostnader

48 Enligt artikel 87.6 i förstainstansrättens rättegångsregler skall rätten, i mål där det inte finns anledning att döma i saken, besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt. Enligt artikel 87.3 i samma rättegångsregler kan den dessutom, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter eller om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad.

49 I detta fall har kommissionen genom sin inställning i stor utsträckning bidragit till att sökanden väckte talan. Kommissionen har inom den tidsfrist som föreskrivs i artikel 175 i fördraget inte vidtagit någon åtgärd med anledning av den anmodan som sökanden hade skickat till kommissionen den 2 januari 1996, trots att kom-

missionen sedan maj 1994 vederbörligen var underrättad om klagomålets innehåll. Dessutom var det inte förrän den 25 juli 1996, det vill säga efter det att denna talan hade väckts, som kommissionen meddelade sökanden sitt ställningstagande med anledning av klagomålet, i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63.

50 Vid en riktig bedömning av omständigheterna i målet skall därför fastställas att kommissionen skall bära sin rättegångskostnad samt förpliktas att ersätta hälften av sökandens rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Anledning saknas att döma i målet såvitt avser yrkandet om fastställelse av att kommissionen har underlåtit att vidta åtgärder.

2) Ansökans yrkanden i övrigt avvisas.

3) Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad och skall ersätta hälften av sökandens rättegångskostnad.

Bellamy Briët Kalogeropoulos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 juli 1997.

H. Jung C. W. Bellamy

Justitiesekreterare Ordförande